

סיפורי הקונדסים

ארנסט סייפרט

1908

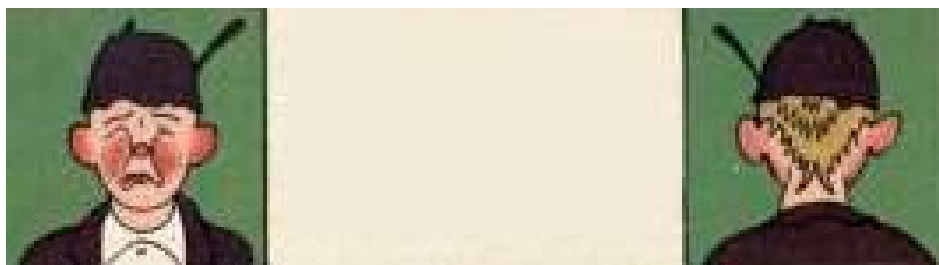
פרנץ מגיע מהכפר העירה.
היום יבקר בגן חיות.

ושם הלאה בכלוב יושב כלב ים.
פרנץ מושיט לו את הכובע שלו,
אך וי!
החיה מורידה את שולי הכובע.

ליד הכניסה הוא פוגש קופים.
הם נראים לו מוכרים, מסודרים
ומסבירי פנים.

פרנץ לא מתייאש וממשיך
הלאה. מאריות ונמרים הוא
מעדיף לשמור מרחק. כבר
התנסה מקרבת יתר לחיות.

עכשיו פרנץ מסכן, בכובע קרוע
רץ אל הפילים.
שם הוא נשאר יותר זמן.
הוא מאכיל את הפיל בבוטנים
ומוסיף, ליתר טעם גם קצת טבק
הרחה.
זה לא היה כל כך כדאי, כי הפיל
מתעטש חזק.

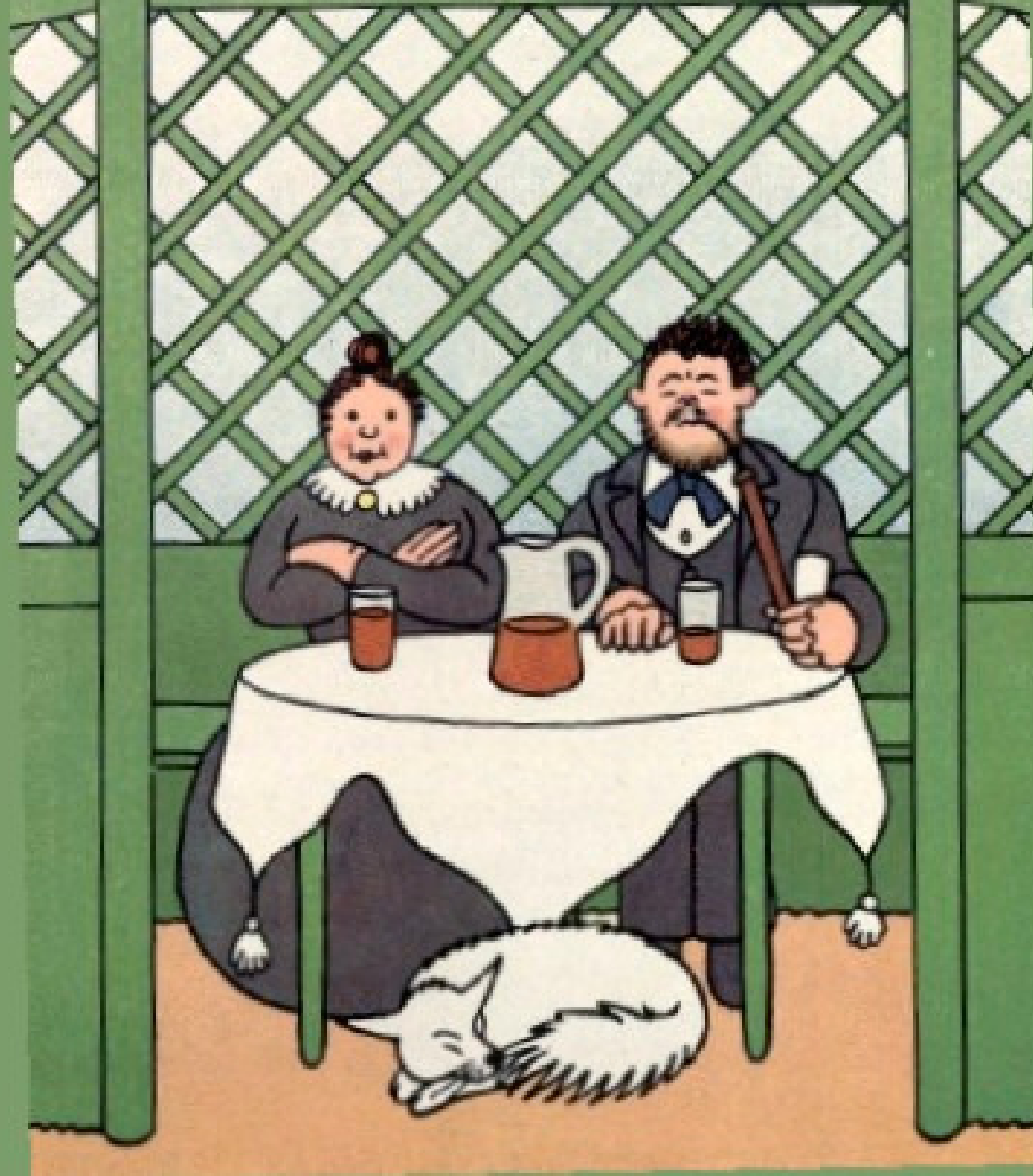

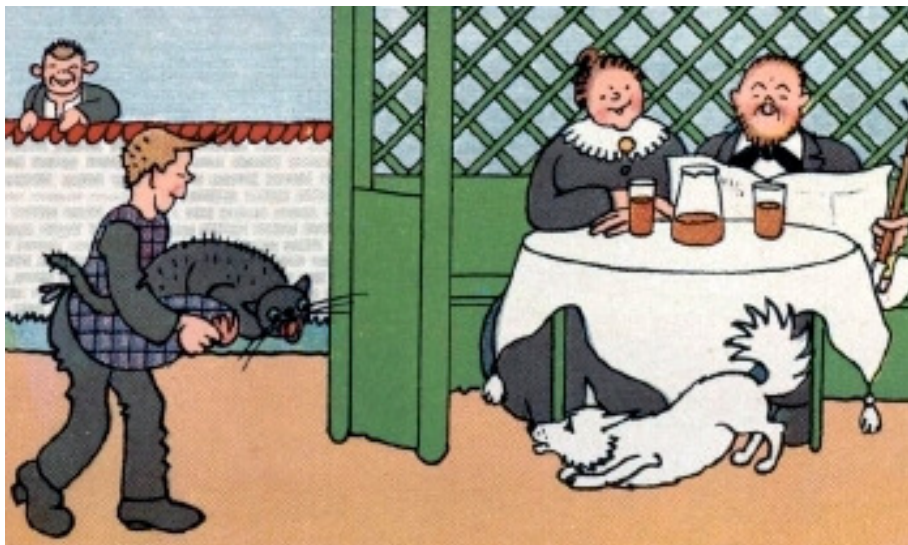
הוא יוצא לרחוב, אך עם הכובע
ללא שוליים והמטריה השבורה
המראה שלו מגוחך למדי.
האנשים צוחקים סביב מהבחור
המרופט והמלוכלך.

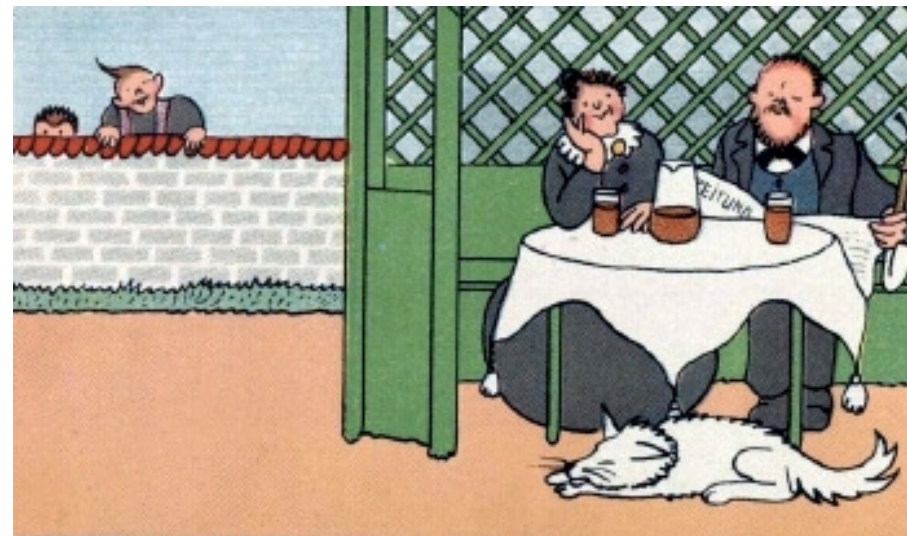
אבל הדוב נראה לו שקט למדי.
אפשר לבדוק את מזגו במטריה
החדשה. אך הדוב לא מבין במשחק
ומהמטריה לא נשאר אלה השלד.
עכשיו פרנץ מעדיף מקומות אחרים
בעיר. מקומות בהם אין חיות שניתן
להתגרות בהן.

ערב שקט

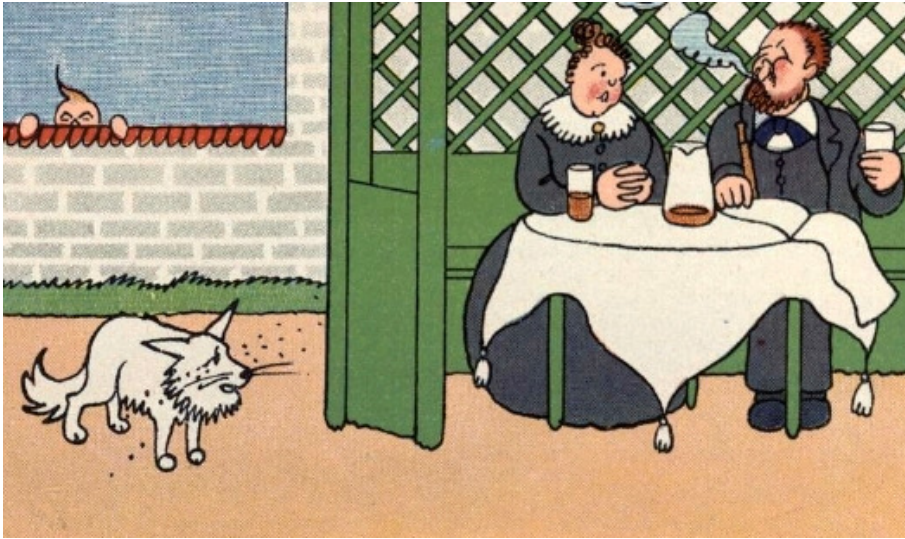

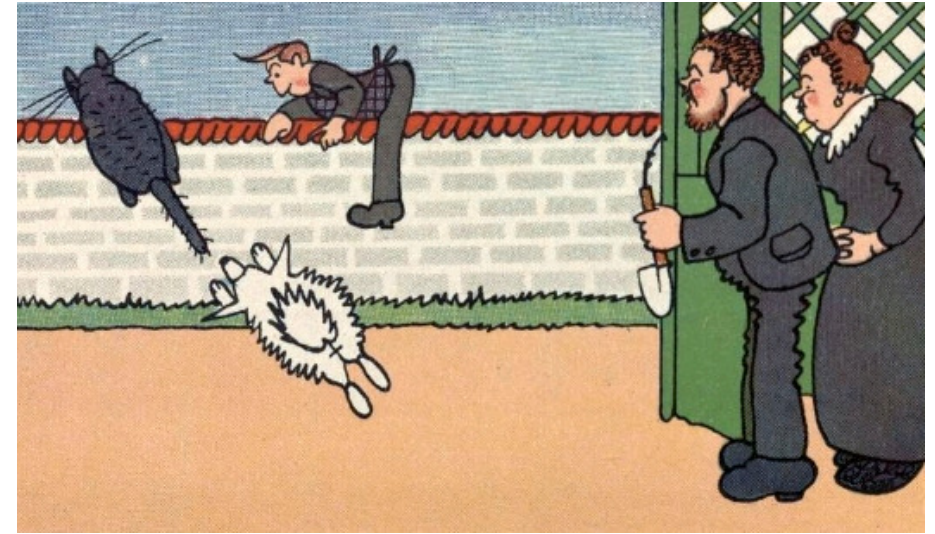
אך לא זמן רב שורר השקט.
המנוחה תקף תסתיים. כבר
המכה מתקרבת.

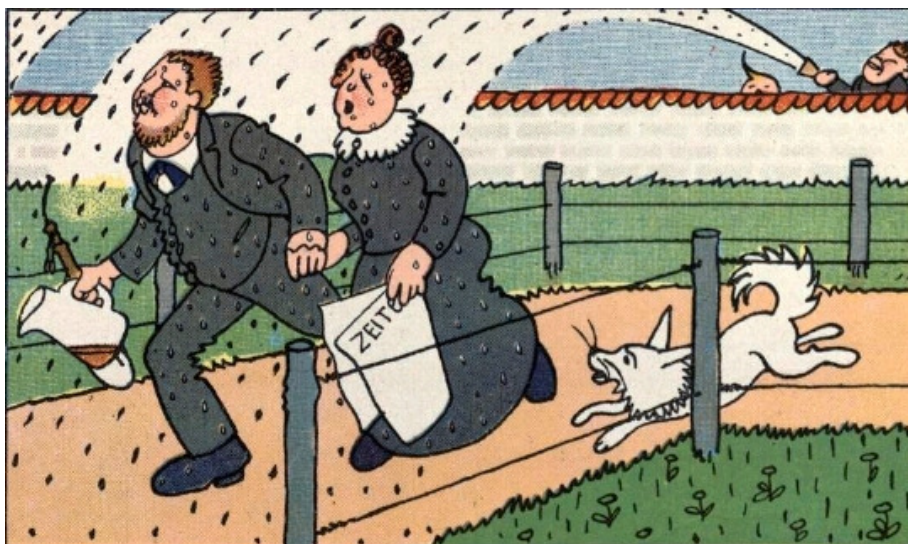
מדי ערב מר מילר ואישתו
יושבים ביתן הגינה, עם הכלב
שפיץ הלבן ועם כוס בירה טובה.
הוא מעשן את מקטרת שלו
ומעיין בעיתון ושפיץ ישן בשקט
לרגליו.

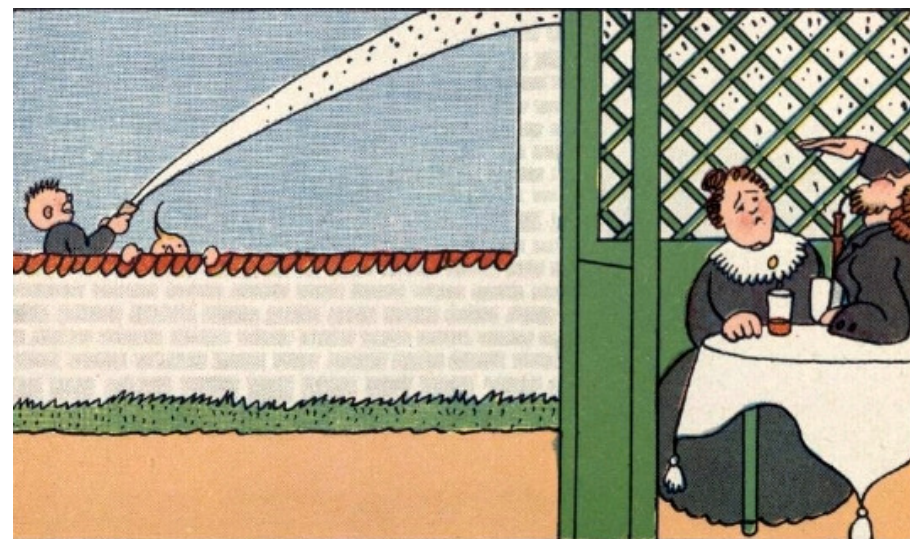
שפיץ גירש את החתול וחוזר
עייף מריצה, אך עיניו עדיין
בוערות בשנאה.

השובב בא עם חתול שחור וזורק
אותו מול הכלב. והנה נגמר
השקט.

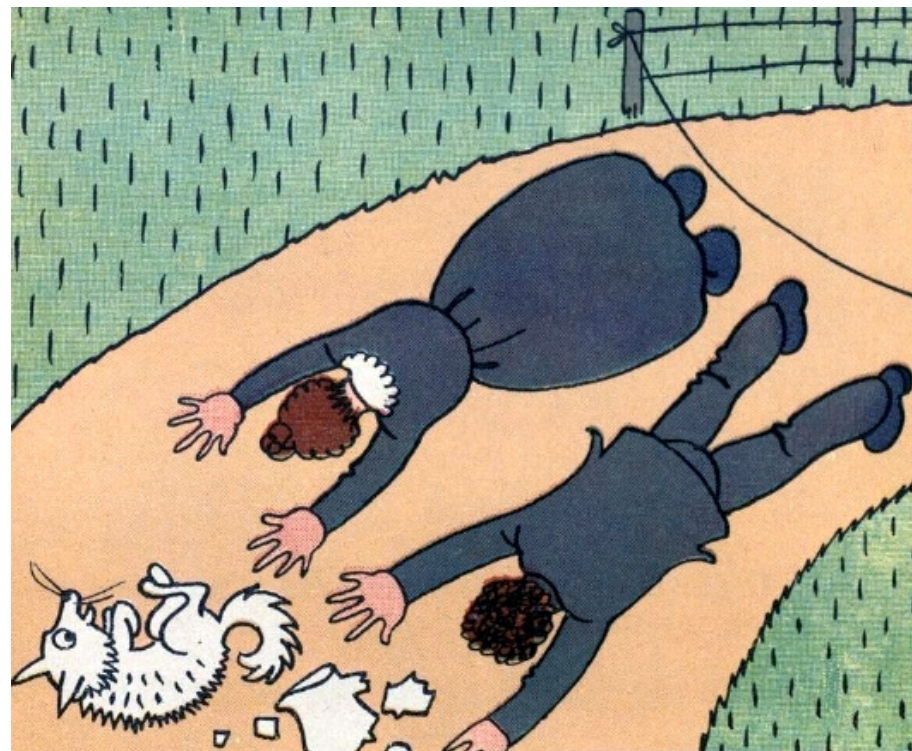
"בואי קרולין, נחזור הביתה, לפני
שנרטב.
המים יורדים בחוזקה וצריך
למהר.

ולא עוברת רבע שעה וכבר גשם
מתחיל.

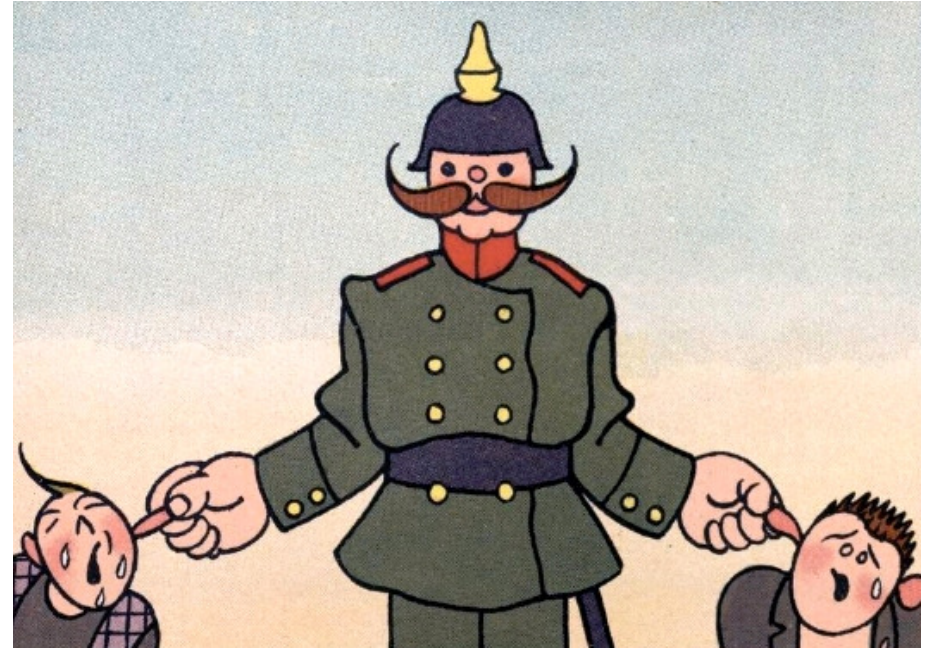
כולם יודעים מי מתח את החבל
על הדרך. שני הקונדסים עוד
צוחקים, אך לא לזמן רב.

בריצה לא מביטים על הדרך
והנה שלושתם כבר מונחים על
הארץ.

עכשיו הם מתחרטים על
מעשיהם, סגורים אחרי סורגים,
ומבטיחים לא לחזור יותר על
מעשי קונדס שלהם.

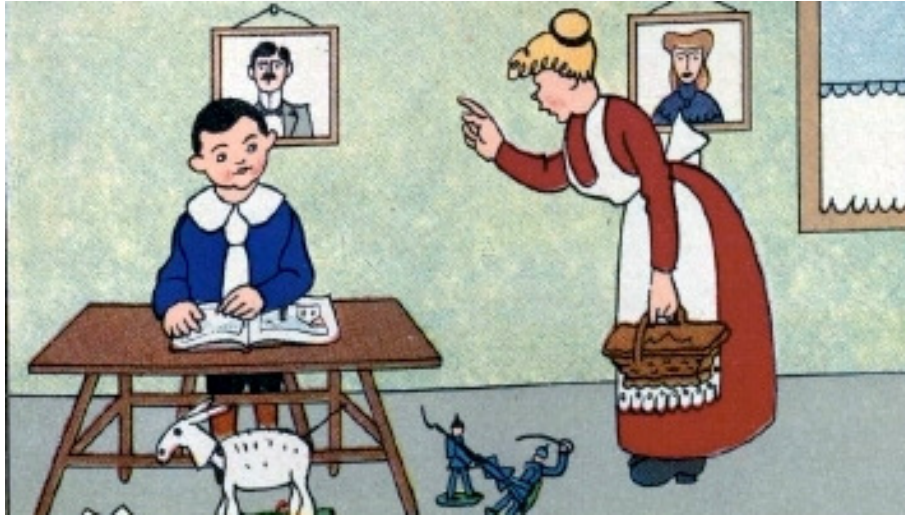

השוטר כבר מגיע בריצה.
תופס כל אחד באוזנו ומוביל ישר
לבית כלא.

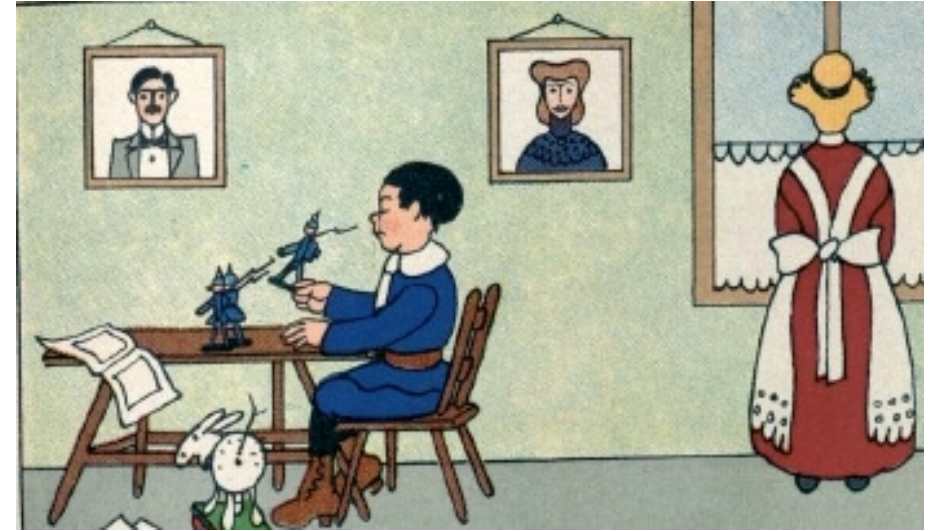
פריץ הקטן

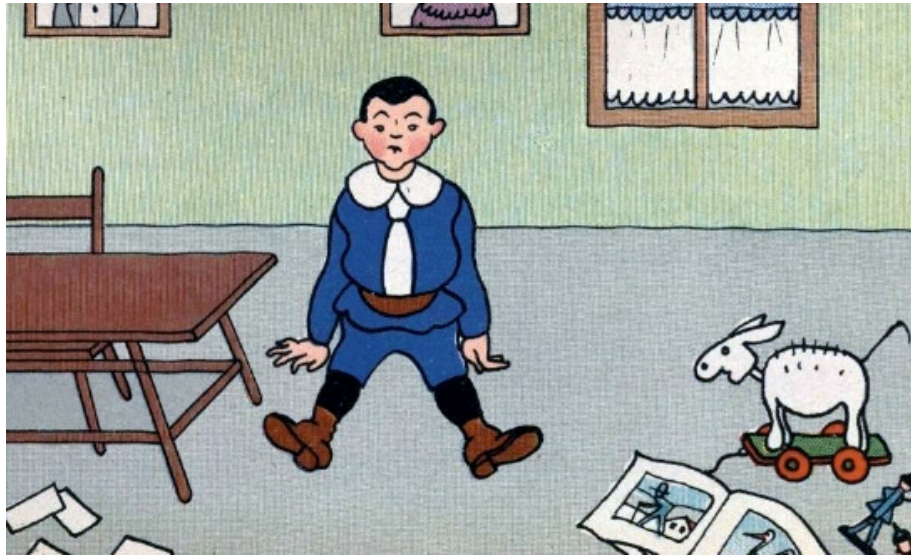
אמא אמרה "אני יוצאת עכשיו. אתה פריץ
הקטן תישאר יפה בבית. לוטי המטפלת
נשארת אתך.

"אני צריכה עכשיו לצאת לקניות.
אתה, פריץ, תתנהג יפה, כפי
שראוי לילד טוב."

לוטי מביטה בחלון, כשהגברת
יצאה ומחכה שהיא תתרחק,
בשביל ללכת בעצמה.

פריץ מתחיל להשתעמם. אחרי
זמן מה המשחקים והספרים
מונחים כבר בצד. מה הוא יעשה
עכשיו?

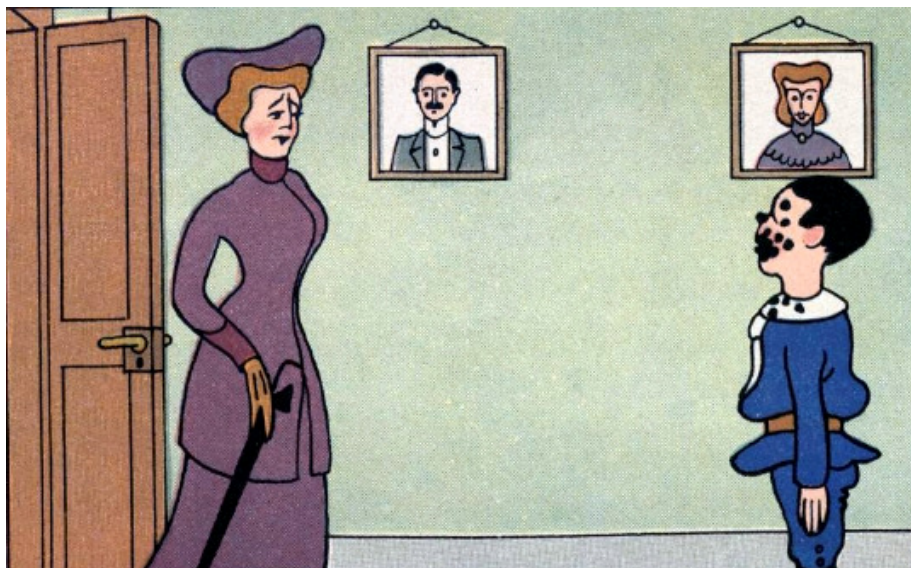
אבל בחנות לוטי פוגשת רכלנית
שמספרת דברים מעניינים, ולוטי
מתעכבת זמן רב.

"זו ממש מתנה משמיים וטעימה
לי מאוד. הבטן שלי יכולה לסבול
כמות גדולה מהמטעם.

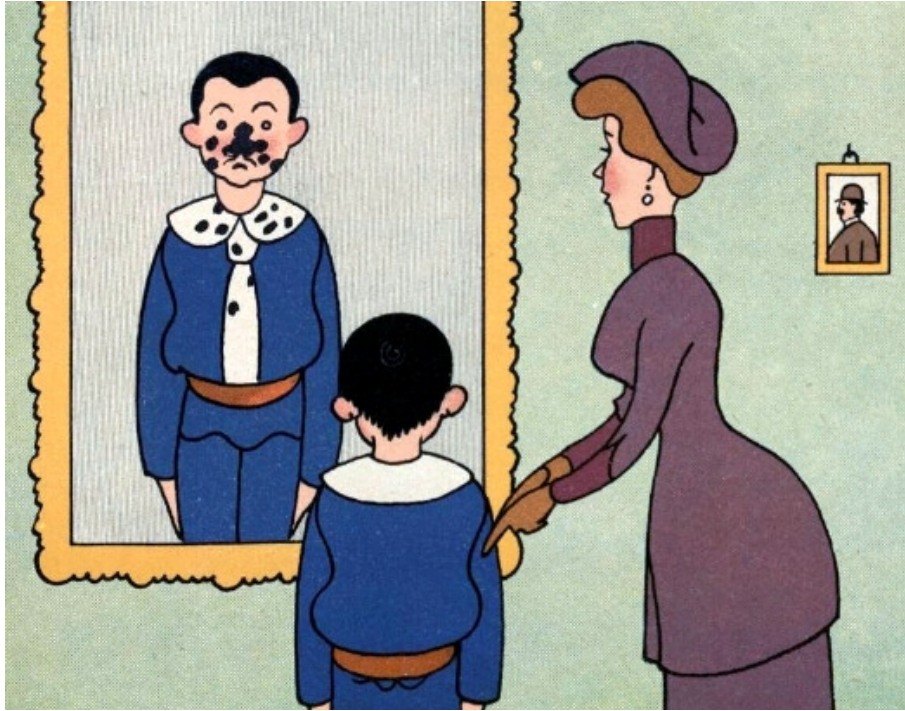
"הרי אתמול בישלה לוטי
מרקחת. אולי היא תטעם לי.
צריך לנסות."

אמא חוזרת ושואלת "רואים
שאכלת את המרקחת. אך לאן
לעלמה לוטי?"

עוד נשאר בקערה אבל פריץ כבר
לא יכול לאכול יותר. הוא רק
מלקק את הכף ומורח את היתר
על פניו.

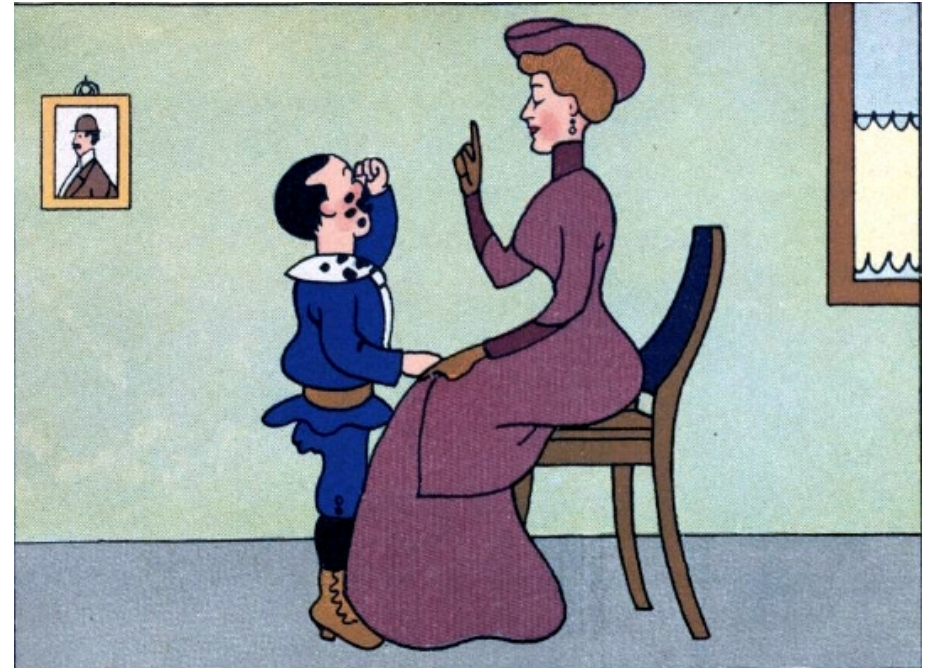
אז אמא, בלי לומר מילה, מובילה
אותו למראה, כדי שבעצמו יראה
את המרקחת על פניו.

"היא בוודאי עוד במכולת,
נשארתי לשחק לבד. אבל לא
אכלתי שום מרקחת" עונה
הפוחז הקטן.

לוטי עכשיו יודעת היטב מה
קורה בכל העיר, אבל הנזיפה
שקיבלה לא הייתה נעימה.

"זכור פריץ! אסור לשקר ולצער
את אמא שלך."
"לא, לא, לא אעשה כך יותר. אני
מתבייש מאוד."